

Tichá
guvernantka

JULIE
KLASSENOVÁ

A decorative flourish consisting of symmetrical, swirling lines that frame the text.

Tichá
guvernantka

A decorative floral frame with intricate scrollwork and leaf patterns, rendered in a light gray color, surrounding the title text.

Tichá
guvernantka

JULIE KLASSENOVÁ

Copyright © 2016 by Julie Klassenová

Originally published in English under the title

The Silent Guernant

by Bethany House,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

Citáty zo Svätého Písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad. Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Všetky práva vyhradené.

Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému, prenášaná v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

ISBN 978-80-89822-19-5

*Venujem Carlise,
mojej vzácnej priateľke a prvej čitatelke*

*Cnosť mlčanlivosti je nanajvyšš chvályhodná
a do veľkej miery prispieva k pokojnému a úspešnému životu.
Najlepším dôkazom múdrosti je málovravnosť
a ochota veľa počúvať...*

– SAMUEL A SARAH ADAMSOVCI: THE COMPLETE SERVANT, 1825

*Možno nemáš domov, možno si stratila majetok, no maj na pamäti,
kto ťa postavil do tvojej súčasnej situácie.
Z Božej vôle si tam, kde si,
preto pomoc a ochranu hľadaj u Neho.*

– ZMIENKY O GUVERNANTKÁCH, JEDNA Z NICH, 1856

PROLÓG

*M*noho rokov som na ten deň nedokázala myslieť bez toho, aby sa vo mne nerozhorel uhlík výčitiek. Snažila som sa spomienku pochovať v najhlbších zákutiach mojej mysle, ale z času na čas ju znova niečo prebudilo – pútač hostinca, číselný stĺpček, vkusne oblečený džentlmen – a ja som sa strhla zakaždým, keď sa mi tento zážitok objavil pred očami a rýchlo opäť zmizol ako drobná švehla pod dverami...

Deň začal nádherne. Moja mama, otec a ja, vtedy dvanásťročná, sme sa spolu vybrali do Chedworthu, kde sme strávili vzácne popoludnie ako vzorná rodina. Počas prehliadky románskych ruín sa nám naskytlo veľa pekných pohľadov a mama tu náhodou stretla starú priateľku. Považovala som to za príjemný výlet a pamätám si, že som sa cítila šťastná ako nikdy predtým – pretože aj moji rodičia vyzerali spolu veľmi šťastne.

Atmosféra počas cesty domov bola napätá, ale pripisovala som to únave a s hlavou opretou o matkino plece som čoskoro v brčke zaspala.

Keď sme dorazili domov, stále som mala takú povznesenú náladu. Otec tupo vyhlásil, že ide do hostinca Crown & Crow. Ponúkla som sa, že mu budem robiť spoločnosť, hoci som to už mesiace nerobila.

„Rob, čo chceš,“ zamrmlal a bez ďalšieho slova sa otočil. Nerozumela som náhlejšiu zmenu jeho nálady, ale napokon, kedy som jej rozumela?

Do Crown & Crow som s ním chodila od svojich troch či štyroch rokov. Posadil ma na vysoký pult a nechal ma rátať do tisíc. Keď človek zvládne prvú stovku, počítat' do dvesto, päťsto či deväťsto je potom hračka. V šiestich som už na pobavenie i údiv zákazníkov sčítavala. Otec mi zadal dve alebo tri čísla a ja som to vypočítala ešte skôr, ako som na sklenej tabuľke uvidela výsledok.

„Koľko je štyridsaťsedem a päťdesiatpäť, Olívia?“

Okamžite sa mi pred očami objavili čísla a ich súčet. „Jedna nula dva, otecko.“

„Stodva. Správne, moje bystré dievčatko.“

S pribúdajúcim vekom boli príklady ťažšie a ja som sa začala pýtať, či ustatí pocestní a podgurážení starci vôbec poznajú, že som to vyrátala správne. Ale môj otec to poznal, bola som si istá, pretože v počtoch bol takmer taký rýchly ako ja.

Brával ma so sebou aj do dostihových klubov – raz ma dokonca vzal aj na Biburskú dostihovú dráhu –, kde prijímal stávky od mužov od dolného konca Coberley až po Foxcote. Držala som sa pri ňom, vo svojich drobných rúčkach zvierala jeho čiernu knihu a zapisovala do nej všetky šance, výhry a prehry. V hlave som odrátala otcov podiel a až potom poznačila čistý zisk. Dostihy ma pohltili. Priťahovala ma tam vôňa mäsových pirohov a korenistého jablčného muštu, davy ľudí, výkriky radosti či zúfalstva a túžba dcéry po pute s otcom.

Matka vždy neznášala, keď som s otcom chodila na dostihy a do hostincov, no ja som ho nechcela odmietnuť, pretože som prahla po jeho uznaní. Avšak, keď som začala navštevovať Dievčenskú školu slečny Cresswellovej, chodievala som zriedkavejšie.

V ten deň v Crown & Crow, keďže som mala dvanásť rokov, na trónenie na vysokom pulte som bola už pristará. Posadila som

sa teda vedľa otca pred veľký kozub a popíjala zázvorovú limonádu, kým on do seba prevracal jeden korbeľ piva za druhým. Ostatní pravidelní zákazníci zrejme vytušili jeho mizernú náladu, pretože nás nevyrušovali.

A potom do miestnosti vstúpili *oni*: elegantne odetý džentlmen a jeho syn v modrom kabáte a školskom pruhoanom slamenom klobúku. Muž očividne pochádzal z vyššej spoločenskej vrstvy, ba možno bol aj aristokrat, a my všetci sme sa na obranu nášho skromného prostredia narovnali.

Chlapec, ktorý bol približne v mojom veku, sa na mňa pozrel. Samozrejme, že sme si jeden druhého všimli, keďže sme boli jediné deti v miestnosti. Jeho pohľad vyjadroval nezáujem a pohrdanie, alebo aspoň tak som si jeho výraz vysvetlila.

Džentlmen družne pozdravil ostatných zákazníkov a oznámil, že boli navštíviť akéhosi lorda a sú na ceste späť do Londýna, aby sa syn vrátil do posvätných siení Harrowskej školy.

Môj otec sa s červenými lícami a odrazu rozžiarenými očami obrátil k chvastavému džentlmenovi. „Á, takže chlapec chodí na Harrow, čo?“

„Presne tak,“ prisvedčil džentlmen. „Rovnako ako jeho otec pred ním.“

„Určite je to múdry a bystrý chlapec, však?“ dotieral otec.

Mužovou tvárou preletel tieň rozpakov. „Pravdaže.“

„A jedno vidiecke dievča sa mu určite nevyrovná.“ Otec kývol hlavou mojim smerom a mne sa rozbúchalo srdce. Vnútro mi naplnili nepríjemné obavy.

Džentlmen po mne švihol pohľadom. „Zaiste nie.“

Otec sa zaškľabil. „Čo povieť na priateľskú stávkú?“

Nebolo to nič nové. Počas tých rokov mnohí zákazníci uztvárali drobné stávky na moju zručnosť vyriešiť ťažké príklady. Tlieskali dokonca aj tí, ktorí prehrali. Otcovi potom zaplatili pivo a mne limonádu.

Džentlmen skrivil pery. „Akú stávkú?“

„Že dievča porazí vášho chlapca v počtoch. Dúfam, že ich na Harrowe učia počty.“

„Samozrejme, človeče. Je to najlepšia škola v krajine. Ba na celom svete!“

„Nepochybne máte pravdu. No toto dievča je veľmi bystré. Nie je to tak, chlapi?“ Otec sa po podporu otočil k ostatným návštevníkom. „Navštevuje Dievčenskú školu slečny Cresswellovej.“

„Slečny Cresswellovej?“ Z mužovho sarkazmu mi po chrbte behali zimomriavky. „Nuž, Herbert, asi by sme sa mali vzdať ešte skôr ako začneme.“

Môjmu otcovi sa akosi podarilo udržať si zlosť na uzde. Dokonca naoko nenútené pohodil plecom. „Možno by to mohol byť zábavný súboj.“

Džentlmen sa naňho zadíval s pohárom na polceste k perám. „Čo teda navrhujete?“

„Nič zvláštne. Príklady na sčítanie, odčítanie, násobenie, delenie. Vyhrá ten, kto ako prvý vysloví správnu odpoveď. Na tri pokusy.“

Vtedy som si to všimla. Chlapcov výraz strojenej ľahostajnosti a sebavedomia sa celkom stratil a na jeho miesto nastúpil smrteľný strach.

Džentlmen pozrel na syna, potom vyprázdnil pohár. „Takéto hry nepovažujem za zábavné, priateľu. Okrem toho, už by sme mali ísť. Čaká nás dlhá cesta.“ Na pult položil pohár a zlatú guineu.

„Nečudujem sa,“ otec sa zdvihol a tiež položil na výčapný pult guineu. „Bolo by nepríjemné nechať sa poraziť dievčaťom.“

„Oc-ko...“ šepľala som. „Nie.“

„Herbert, toto si nemôžeme nechať.“ Vychádzkovou palicou muž štuchol do synovho pleca. „Čo povieš, v záujme zachovania cti Harrowu a dobrého mena rodiny?“

A v zdesenom výraze, s akým syn pozrel na otca, som videla všetko: strach zo sklamania kritického otca, dychtivosť i po tej najnepatrnejšej omrvinke pochvaly a absolútnu hrôzu z navrhovaného súboja. Očividne v matematike nevynikal a táto skutočnosť, hoci sa ju azda zúfalo snažil utajiť, mala byť o chvíľu zjavená verejnosti veľmi ponižujúcim spôsobom.

„Výborne,“ potešil sa môj otec. „Desať guineí víťazovi?“

„Za príklad? Výborne!“ lišiacky zopakoval džentlmen. „Dokopy tridsať guineí. Vidíte, dokonca aj ja viem rátať.“

Preglgla som. Môj otec nemal na mysli tridsať guineí. *Nemal* tridsať guineí a muž to musel vedieť.

Otec však ani brvou nepohol. „V poriadku. Začneme zľahka, dobre? Vyhráva prvý správny výsledok.“

Vyslovil dve trojciferné čísla. Výsledok sa mi v mihu objavil pred očami a skôr, ako som si to stihla premyslieť, už bol aj von.

Pozrela som na Herberta. Od vlasov mu po líci lenivo stekal pramienok potu.

„No tak, Herbert, v tejto chvíli nie je potrebné hrať sa na džentlmena. Tentokrát môžete urobiť výnimku a odložiť bokom spôsob typy ‚dámy majú prednosť‘, rozumel si?“

Herbert prikývol, sústreďujúc zrak na ústa môjho otca, akoby ho chcel zhypnotizovať – ako keby pohľadom dokázal ovplyvniť, aby nasledujúce čísla boli ľahšie.

Otec vyriekol príklad na delenie, nie príliš náročný, a znova som uvidela výsledok namaľovaný pred sebou vo vzduchu.

No mládenec opäť mlčal.

Ponáhľaj sa, súrila som ho v duchu. Odpovedz už!

„Poďme, Herbert,“ s poblednutou tvárou ho nabádal jeho otec. „Nemáme na to celú noc.“

„Mohli by ste, pane, zopakovať čísla?“ nepresvedčivo sa spýtal Herbert, až mi ho prišlo ľúto.

Cítila som na sebe otcov prenikavý pohľad a počula jeho tiché naliehanie: „Vysyp to, dievča.“

„Šesťstoštyridsaťštyri,“ povedala som ospravedlňujúcim tónom, vyhýbajúc sa pohľadom všetkých prítomných.

Miestnosť naplnilo uznanlivé mumlanie.

Džentlmen tam stál, z očí mu šľahali plamene. „Nie je možné, aby to dievča vedelo z hlavy vyrátať. Už viem, o čo tu ide. Je to trik, však? Akiste nie sme prví pocestní, ktorí sadli na lep tejto vytrénovanej opičky, ktorá sa naučila naspamäť výsledok každého vášho príkladu.“

Prikrčila som sa a čakala, ako sa otec vzpriami, napriahne päste a muža zasiahne. Podvodníci ho privádzali do zúrivosti a už veľakrát som videla, ako sa rozčúľil pri hre alebo dostihoch. Áno, brával si svoj podiel z výhry iných mužov, ale ani o penny viac.

„Tak sa pozrime, ako si poradí s príkladom, ktorý vymyslím ja,“ navrhol džentlmen. „A kto vysloví správny výsledok ako prvý, získa celú stávk.“

Ustojí otec takú urážku?

Hostinský položil otcovi dľaň na rameno, istotne sa snažil ochrániť svoje živobytie. „A prečo nie?“ presviedčal ho potichu. „Nechaj Olíviu, nech ukáže, aké je bystré dievča. Všetci predsa vieme, že je to tak.“

Otec váhal.

„Alebo ste dostali strach?“ posmieval sa mu cudzinec.

„Nemám strach.“

Otec prevrátil arogantného muža pohľadom, zatiaľ čo ja som ten svoj nemohla odtrhnúť od jeho syna. V tvári mal vpísané toľké pokorenie a hanbu. Bolo nečakané, ak sa dievča prejavilo ako chytré. Predstavovalo to vítané rozptýlenie v hostinci. No aký dopad to bude mať pre syna, ktorý je pýchou a nepochybne dedičom svojho otca, ak sa vďaka dievčaťu ukáže pomalý a hlúpy? Zachvela som sa pri predstave ostrých výčitiek či chladného zavrhnutia, ktorému bude musieť čeliť počas dlhej cesty do Londýna. A možno aj po zvyšok života.

Džentlmen zamyslene vyvrátil zrak k stropným trámom a vyriekol príklad. Bezpochyby vybral taký, ktorého výsledok poznal. Pravdepodobne išlo o rozlohu jeho pozemku násobenú minuloročným výnosom. Rozhodne niečo podobné. Na pozadí chlapcovej bledej tváre a zronených zelených očí sa mi vynorili čísla, no chýbala im zvyčajná jasnosť. Chveli sa a čoskoro zmizli a prekázli popod dvere ako už spomínaná drobná švehla.

Mladíkovi sa náhle rozžiarili oči. Zrejme našiel výsledok niekde v pamäti, než by ho vyrátal, a len čo vyslovil odpoveď, vedela som, že je správna. Úľava a takmer nadšenie v jeho tvári ma na sekundu rozveselili. A moja radosť trvala ešte o sekundu dlhšie, keď

sa džentlmen na syna usmial a potľapkal ho po pleci. No potom ma sklamanie, ktoré vyšľahlo z očí môjho otca, vrátilo do reality a uvidela som hrôzu, ktorú som spôsobilá. Bolo však už príliš neskoro. Nikdy viac ma so sebou nevezme. Nikdy viac ma nenazve svojím bystrým dievčatkom, ba ani Olíviou.

Džentlmen zdvihol z barového pultu otcovu guineu. „Vezmem si len jednu guineu a berte to ako príučku. Zvyšok vám nechám, aby ste mohli vyplatiť dlhy ostatným, ktorých ste už za tie roky prekabátili.“ So širokým gestom sa obrátil, položil ruku v rukavičke na chlapcovo plece a postrčil ho von z miestnosti.

Sledovala som ich odchádzať a bolo mi príliš zle na to, aby som pocítila úľavu, že som otca stála iba jednu guineu. Pretože som vedela, že som ho stála omnoho viac: rešpekt všetkých prítomných.

Pomaly som si začala uvedomovať ich pohľady spod poloza-tvorených viečok a ich mimovoľné odvracanie sa od nás. Teraz budú veriť mužovmu obvineniu, že moja schopnosť bola celý čas iba akýmsi trikom. Že všetok ich potlesk, piva a peniaze zo stávk sme získali nečestne. V jeho očiach – a aj v ich – sme z nich všetkých urobili bláznov. *Ja som z nich urobila bláznov.*

Pretože som mlčala.

Je daromné zobúdzat' spiaceho psa.

(GEOFFREY CHAUCER)

1. KAPITOLA

O DVANÁSŤ ROKOV NESKÔR, 1. NOVEMBER 1815

*O*lívii Keeneovej búšilo srdce od strachu i žiaľu, keď uháňala, akoby jej boli všetci čerti za päťami. Akoby samotný jej život závisel od toho, či unikne.

Dedinu nechala za sebou a trielila ďalej cez lúku. Preskočila ovčie vráta a keď sa jej o ne zachytila sukňa, rozťahla sa v močiar. Balíček, spočívajúci vo vrecku jej peleríny, narazil na bedrovú kosť, no nevšímala si bolesť. Zdvihla sa a bežala ďalej, tu i tam sa obzerajúc, aby sa uistila, že ju nikto neprenasleduje. Smerovala do Chedworthského lesa, ktorý sa rozprestieral pred ňou.

V mysli sa jej ozývali varovania, ktoré roky počúvala: „*Netúlaj sa po nociach po lese.*“ Preháňali sa tam divé psy a táborili zloději a pytliači, ktorí s ostrými nožmi a ešte ostrejšími zrakmi striehli na ľahkú korisť. Dvadsaťštyriročná Olívia vedela, že nie je bezpečné chodiť do lesov sama. Ale v ušiach jej ešte stále pulzoval matkin krik, ktorý prehlušoval staré výstraHy. Nebezpečenstvo

za ňou bolo skutočnejšie než akékoľvek vymyslené hrozby, ktoré ležali pred ňou.

Od hrôzy jej po tele behali zimomriavky, no vrhla sa v ústrety roztvorenému náručiu lesa, ktorý bol v tento chladný jesenný večer už temravý a tajomný. Pod tenkými podrážkami jej chrupčalo suché lístie. Konáre sa po nej načahovali ako zdeformované ruky. Potkýnala sa o popadané konáre a lesný porast a každá praskajúca halúzka jej pripomínala, že nepriateľ môže byť hneď za ňou, len ho nevidí.

Olívia bežala, kým ju nezačalo pichať v boku. Lapajúc po dychu spomalila tempo. Asi hodinu išla krokom a ešte stále nevidela koniec lesa. Azda blúdi v kruhu? Predstava, že by mala stráviť noc v rýchlo temnejúcom lese, ju prinútila znova zrýchliť.

Zakopla o spleť koreňov a opäť sa ocitla na zemi. Začula ostré natrhnutie látky. Na líci pocítila pálivý škrabanec. Na okamih ostala ležať a snažila sa nabráť dych.

Bolesť z pádu prerazila hrádzu šoku a z očí jej vytryskli horúce slzy, ktoré dosiaľ zadržovala. S vypätím všetkých síl sa dvihla a vzlykajúc sa posadila k stromu.

Pane Bože, čo som to len spravila?

Zapraskala vetvička a jedna sova zahúkala na výstrahu druhej. Strach okamžite zadusil vzlyky. Na šiji sa jej zježili chlípky a Olívia rozšírenými očami skúmala mesačnou žiarou presvetlené šero.

Z tmy na ňu civeli oči.

Ani nie šesť metrov od nej stál s vycerenými zubami tmavý, šlachovitý pes. V tichom zdesení Olívia šmátrala po zemi okolo seba, hľadajúc niečo, čo by mohla použiť ako zbraň. Zem sa zachvela rýchlymi vibrujúcimi krokmi. Dva ďalšie psy prebehli okolo nej, jeden v papuli zvieral voľačo okrúhle a biele. Žeby ovčiu hlavu?

Prvý pes sa otočil a vyrazil za ostatnými dvoma práve vo chvíli, keď Olíviine prsty nahmatali hrubú palicu. Pevne ju uchopila a na okamih zatúžila, aby to bol stále kutáč, čo drží. Striaslo ju od odporu a potlačila spomienku na jeho chladivú, tvrdú váhu. Niekoľko napätých sekúnd načúvala. Keď nič viac nepočula,

dlaňou silno zovrela palicu, vstala a náhlila sa cez les dúfajúc, že psy nevysnorlia jej stopu.

Mesiac bol už vysoko nad vrcholcami stromov, keď ho zbadala. Svetlo rozloženého ohňa. Uľavilo sa jej. Divé zvery sa predsa ohňa boja. Váhavo sa priblížila. Nemala v úmysle pripojiť sa k táboriacej skupine, nech je to už ktokoľvek – zrejme cigánska rodina, prípadne družina poľovníkov-džentlmenov. A aj keby všetky tie chýry o zlodejoch a pytlakoch boli len hlúpe nezmysly, nebude riskovať a neodhalí svoju prítomnosť. No túžila po bezpečí, ktoré oheň predstavoval. Túžila po jeho teple, pretože novembrový nočný vzduch sa jej neúprosne vkrádal pod pelerínu i šaty. Ak by tam možno bola iná žena, Olívia by sa odvážila požiadať o možnosť zohriať sa. Trúfľa si podísť o máličko bližšie, schovala sa za strom a opatrne vykukla. Zbadala osvetlenú čistinku a štyri postavy zhrčené okolo ohňa v rôznych polohách. Doľahla k nej vrava a žartíky mužov.

„Dnes zase veverica, Garbie?“ zabádal chrapľavý hlas.

„Iba žeby sa Croome vrátil s väčším úlovkom.“

„O tejto nočnej hodine? To je mizerne málo pravdepodobné.“

„Skôr leží podnapitý v Hnedom psovi s hlavou na Molliných mäkkých vankúšoch.“

„Croome nie,“ zahlásil iný. „Ešte nikdy som nepoznal takého zarytého askétu.“

Nasledoval smiech.

Všetky inštinkty Olívii hovorili, aby utekala kade ľahšie, no ona stála ako prikovaná. Toto nebola žiadna rodinka či skupina džentlmenov. So strachom zakrádajúcim sa jej hore chrptom sa otočila a urobila krok od stromu.

„Čo je to?“

Mladíkov hlasný šepot Olíviu zadržal. Stála bez pohnutia, bála sa spôsobiť ďalší zvuk.

„Čo je čo? Ja nič nepočujem.“

„Možno je to Croome.“

Olívia spravila opatrný krôčik na špičkách. Potom ďalší. Tvár jej pokryla lepkavá pavučina a tak ju vyľakala, že sa potkla o poleno a pristála na zemi.

Skôr, ako sa stihla pozviechať, obklopili ju zvuky krokov a osleplá prenikavá žiara lampy.

„Pozrimeže, aká krásavica,“ zabrblal mladík.

Olívia sa s námahou vyštverala na nohy a upravila si sukne. Zahľadila si vlasy, ktoré sa jej uvoľnili a padali do tváre, a usilovala sa zachovať pokoj.

„Croome trošička opeknel, odkedy sme ho videli naposledy,“ poznamenal druhý mladík.

Po jeho boku sa na ňu mračila bradatá opacha. Nevľúdny chrapľavým hlasom, ktorý počula už skôr, na ňu zavrčala: „Čo tu robíš?“

Do žíl jej vystrelila panika. „Ni-nič! Videla som váš oheň a...“

„Zatúžila si po spoločnosti, však?“ Žiadostivosť v obrovských očiach ju mrazilo až do kostí. „Tak si na správnom mieste... nemám pravdu, chlapi?“

„Hej,“ pritakal ďalší.

Obor sa k nej načiahol, ale Olívia cúvla. „Nie, nepochopili ste ma,“ vysvetľovala. „Iba som neúmyselne zišla z chodníčka. Nechcem...“

„Ó, ale my chceme.“ Jeho lesknúce sa oči nápadne pripomínali oči divého psa.

Robustná palica, ktorú si so sebou priniesla, ležala na zemi, kde pristála, keď Olívia spadla. Vrhla sa k nej, ale muž ju schňapol zozadu. „Kam si sa vybrala? Nikam nepôjdeš.“

Olívia vykrikla, ale kým si ju muž pritiahol, podarilo sa jej schmatnúť drúk.

„Pustite ma!“

Goliáš sa rozrehotal. Olívia sa v jeho zovretí zvrtila a zahnila sa drúkom ako golfovou palicou. S tupým nárazom pristál na jeho hlave. Muž zreval a oboma rukami si chytil hlavu.

Olívia sa pohotovo odplazila, ale dvaja ďalší muži ju uchopili za ruky a nohy, vytrhli jej palicu a priniesli ju naspäť k ohňu.

„Si v poriadku, Borcher?“ opýtal sa najmladší muž.

„Budem. Čo sa nedá povedať o nej.“

„Prosím!“ Olívia úpenlivo prosila mužov, ktorí ju držali. „Pustite ma, prosím vás. Som slušné dievča z Withingtonu.“

„Nedaleko žije aj môj brat,“ zareagoval najmladší z nich.

„Drž hubu, Garbie,“ nariadil Borcher.

„Možno som sa s vaším bratom stretla,“ zúfalo sa chytila slamy. „Ako sa vo...“

„Zavri zobák!“ Borcher k nim vykročil so vztýčenou rukou.

„Borcher, nerob to,“ prehovárал ho mladý Garbie. „Nechaj ju na pokoji.“

„Po tom, čo ma tá divoška udrela? Ani za svet.“ Borcher ju drsne zdrapil, dlhou zavalitou rukou jej pridržal obe ramená a chrbát jej pritisol o strom.

Márne sa snažila šliapnúť mu na nohu. Jeho pevné topánky boli voči jej jemným črieviciam odolné. „Nie!“ kričala. „Pomôžte mi niekto! Prosím!“

Švihol voľnou rukou a stisol jej čelusť. Oceľovými prstami jej chytil líca ako do zveráka s úmyslom stlmiť jej výkriky. Pootočila hlavu nabok a silno ho uhryzla do palca.

Borcher zavyl, vytrhol si ruku a zovrel ju do hrozivej päste.

Olívia kľčovito privrela oči, pripravujúc sa na neodvratný úder.

Šust. Plesk. Niečo presvišťalo okolo ucha jej útočníka a zabodlo sa do stromu nad ňou. Otvorila oči vo chvíli, kedy Borcher obrátil zrak za seba. Na opačnej strane čistinky, na okraji ohňom osvetleného priestranstva, stál na pni muž s napriahnutým lukom a šípom.

„Pusť ju, Phineas,“ nahnevaným hlasom povedal muž.

„Choď si po svojom, Croome.“ Borcher znova zdvihol päst’.

Ďalší šíp prefičal okolo a s praskotom sa zarezal do kôry stromu.

„Croome!“ zakliال Borcher.

„Nabudúce aj zamierim,“ odmerane precedil muž, ktorého volali Croome. Hoci sa javil ako drobný stavec, z jeho slov sálala autorita.

S bezcitným postrčením Borcher pustil Olíviu, ktorá tylom narazila o kmeň stromu, kde sa nad ňou ešte stále trepotali dlhé

šipy. Ani tá nepríjemná bolesť v lebke však neubrala na úlave, ktorá ju zaplavila. V mihotavom svetle plameňov sa znova prizrela svojmu záchrancovi, ktorý ešte stále trónil na pni. Bol to vychudnutý asi šesťdesiatročný muž v ošúchanom klobúku a poľovníckom kabáte. Popolavosivé vlasy mu viseli k pleciam. Cez jedno z nich mal prehodenú poľovnícku kapsu. Luk, ktorý držal, pôsobil ako prirodzený nadstavec jeho ruky.

„Ďakujem, pane,“ prehovorila.

Prikývol.

Vo svetle zabudnutej lampy zahliadla svoju hrubú palicu, a tak sa zohla, aby ju zdvihla. Potom sa otočila na odchod.

„Počkajte.“ Croomeov hlas bol drsný, ale nie zastrašujúci. Zostúpil z pňa a Olívia počkala, kým sa k nej priblížil. Prekvapila ju jeho výška – na svoj vek bol celkom vysoký – i pokrívajúca chôdza. „Vezmite si jedlo, ktoré som priniesol pre tých ničomníkov. Nezaslúžia si ho.“

Prijala od neho štvrtku bochníka a vrecúško jablák. V tej chvíli jej ako na povel zaškvrkalo v žalúdku. Keď k nej však vystrel ochabnutého zajaca, ktorého vybral z kapsy, pokrútila hlavou.

„Nie, ďakujem. To je viac než dost.“

Nadvihol jedno chlpaté obočie. „Tak málo vám stačí za to, čo vám urobili – a čo by *boli* urobili?“

Olívia strýpla. Potriasla hlavou a s tichou dôstojnosťou povedala: „Nie, pane. To bohužiaľ nie.“ Vrátila mu chlieb a jablká, otočila sa a rázne vykročila z čistinky.

Počula za sebou jeho chrapľavý chechot. „Pochábeľ...“

A nebola si istá, či hovorí o nej alebo o sebe.

Za mesačného svitu predierajúceho sa cez jeseňou obnažené konáre stromov sa Olívia ponáhľala preč, ňaťahujúc pred sebou drúk ako slepeckú paličku. Usilovala sa ostať v pohotovosti a zachytiť i ten najmenší náznak toho, že ju prenasledujú, ale nepočula nič okrem občasného *hú-hú* nenápadnej sovy či jemný cupot malých nočných tvorov. Napokon sa jej strach zmenil na vyčerpanie a hlad. *Možno som nemala byť taká hrdá*, pomyslela si. Žalúdok ju za to trestal neúnavnou bolesťou.